

Перець

1991

СЕРПЕНЬ

ISSN 0132-4462

№15

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Як бачите, мені усе ж вдалося вкоренитися до мафіозної групи...

Мал. А. БОРДУНІСА

— На жаль, таблеток немає, але запити я вам дам...

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Допекло!

ВІД КОРДОНУ — БІГОМ!..

Що ми з вами, шановні читачі, знали в давніші й навіть іще недавні часи про зарубіжне життя, або ж, як його було прийнято з сарказмом обзивати, — «той світ»?

Ну, по-перше, те, що він інтенсивно гніє і вже ось-ось догнє остаточно. По-друге, — що там панує суцільний страх, і люди, котрим випала трагічна доля скінити у кам'яних джунглях капіталізму, бояться й за поріг власної оселі носа виткнути: позаяк усюди таке діється, таке діється — гори трупів просто неба валяються, й ніхто їх не прибирає. Вінцем же нашого знання, безумовно, став постулат, всотаний радянським громадянином ледь не з молоком матері: «В Америці хмарочоси, а трудящі голодні й бо-сі!»

Коротше, все ми знали про «потойбічне» життя. Все, що нал. було наказано знати. Розраховувати ж на особисті поїздки у ті страхотливі чужинські краї могли виключно достойники, які пройшли особливий вишкіл. У номенклатурних колах. І вони з честю виходили із «тогосвітних» випробувань: поверталися до батьківщини цілими й неушкодженими, та ще й якимось дивом не охлялими з голодухи. Чим, дивлячись на них, ми дуже пишалися: ось, мовляв, які надійні й загартовані повпреди соціалізму!..

Із плином часу, що за допомогою гласності й демократизації кріпко підточив залізну завісу, котра відгороджувала нас од «того світу», пишатися ми стали значно менше. Оскільки довідалися, що ні біса не знали ні про «них», ні про нас самих. І що подорожувати світами не лише не страшно, а ще й корисно, бо можна багато чому розумному навчитися. Та за одним рипом прихилити звітлія з собою децицію того, чим і не пахне у рідних пенатах, — «їхнього» ширажитку, як мовиться, для дому, для сім'ї, а також і задля пропаганди раціонального і ефективного господарювання.

Одне слово, наші з вами горизонти, друзі-читачі, розширилися незрівнянно. Особливо ж — після виходу Закону про виїзд і в'їзд в СРСР. Ось коли ми прилучимся, як тепер красиво кажуть, до загальнолюдських цінностей. Ось коли заприятимось з усім світом. Ось коли вступимо і до європейського, і до всесвітнього цивілізованого дому, щоб і наше з вами життя стало бодай трошечки пристойнішим і людськішим. Ось коли...

Та зачекаймо із скороспішною радістю. Краще поміркуюмо над дивними речами, що відбуваються паралельно.

А паралельно з великим галасом, зчиненим урядовцями навколо нового Закону — ось дивися, світе, які ми запеклі демократи! — ті ж самі урядовці тишком-нишком підняли вартість виїзду в зарубіжні країни усіма видами транспорту далеко за межі здорового глузду.

А паралельно ті ж урядовці урізали й без того мізерну суму валютного обміну для своїх співгромадян до такої величини, за якою виразно проглядається лише одна перспектива — жебракування цих співгромадян під дверима закордонних готелів.

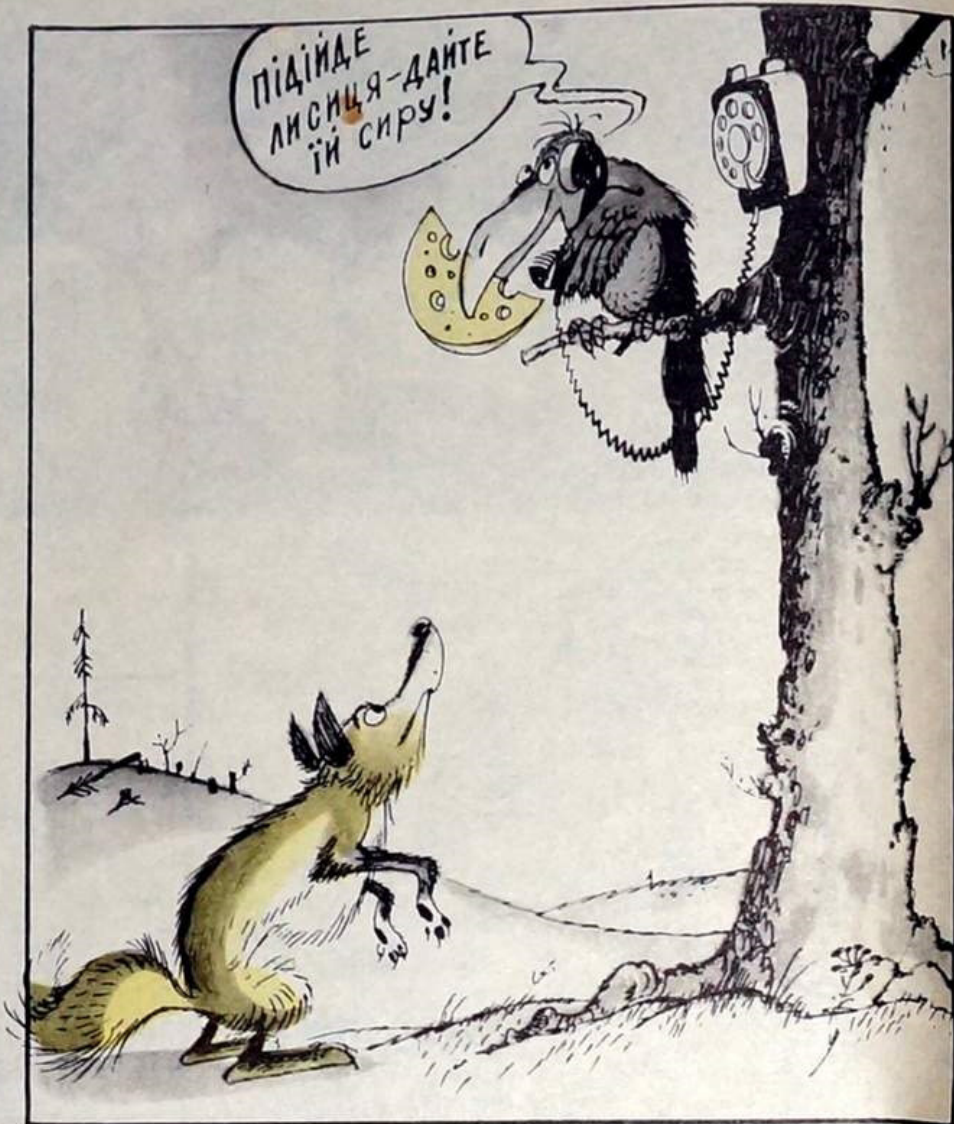
Ну й остання «паралельність»: із першого липня цього року знову ж таки негмамовні наші урядовці запровадили нові ставки митного збору за речі, які ввозяться через кордон СРСР. Ці грабіжницькі ставки, як на наш погляд, роблять імовірні поїздки радянських людей за кордон просто неймовірними.

А все укупі — фактично перекреслює можливість життєдіяльності союзного Закону про виїзд і в'їзд.

Складається враження, що комусь дуже не хочеться, щоб і ми з вами, друзі-співгромадяни, мали можливість прилучитися до цивілізованого світу. А хочеться навпаки: щоб ми, як і колись, зазирали туди крізь ґрати залізної завіси. До того ж — з острахом і ненавистю.

А ми, хай їм буде відомо, більше не бажаємо цього. Не хочемо — й квіт. То що ж робити? Либонь, одне: добиватися, щоб суверенна Україна мала свої дієві закони, які відкриють нам світ. Без будь-яких хитромудрих «паралельностей».

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

ЧУДЕСА В РЕШЕТІ

ПРОЦЕНТ... НА КРАДІЖКУ

Дефіцит уже вкрай людей розклав!.. І будь-яких принципів позбавив. Окрім, правда, одного. Нашого основного, соціалістичного. Що звучить гордо, як горьковський гімн людині. «Де працюю — звідти й тягну!»

Ошалів, коротше, вітчизняний споживач!.. Ошалів остаточно у пошуках отих товарів, що, як твердять політеконом, до групи «Б» належать. Позаяк запити в кожного не по днях зростають, а купити в магазині нічого — ні біжутерії... Коханій на шию. Ні ложки алюмінієвої до обіду. Скажіть спасибі, хоч сам обід іще є. А не компот прозорий від нього. Який ні до якої «групи» не віднесеш...

Та попри всю цю навколодефіцитну метушню за деяких співгромадян пережити не доводиться. Не перевелися іще в гущі народній самородки — люди спритні й кебетисті. З будь-якого перебудовного лабіринту вихід знайдуть. Тільки голову на плечах треба мати, а не компостер залізничний...

Якщо вся країна на виробництві пітом сходить, то й товари мають бути. До цього

відкриття й без політекономії Адама Сміта дотягнувати можна. Мати б лише бажання.

А товари, повірте, є. Якщо не на заводських складах чи торговельних базах та у підсобних магазинних, то в путі — до споживачького прилавка. Хоча до того прилавка дорога теж не всім заказана. У черги — свої закони. Та інтереси — як в Антанти. Хто хутчій із розкладачкою попід пахвою до дверей крамниці добіг — той, вважайте, першим «місце під сонцем» й заорендував. А коли хтось іззаду дуже напиратиме, то і по шапці дати можуть. Пряниками «Сибір». Але то — проблеми особисті. А в людей, що товар той перевозять — а перевозять його масово тільки залізницею, — клопоти свої. За які вони від держави грошики отримують. І чималі...

Але не треба заздрити й галасувати, як гусак на залізничній колії. У залізничників своє «вредне» виробництво. Стільки добра народного бачити, й тільки прапорцем йому вслід махати... Збожеволіти можна!..

Так от, якщо товар у путі, то люди метиковані й зустрічають його в путі. Або на запасній колії. Без оркестру — але теж з хорошим інструментом. І беруть усе спокійно й вишукано. Немов сосиски у парламентському буфеті. Хоча про смаки й не сперечаються...

Скажімо, громадянин В. І. Дорош на станції Київ-Товарний спокійно витяг із вагона двадцять пляшок горілки «Пшенична» і дванадцять баночок «Горощу зеленого» на закуску до неї. Чим не джентльменський набір?

Правда, перед остаточною приватизацією державного майна цього чолові'ягу було опера-

ВЕТЕРАН ЗНОВУ В ДОЗОРІ

м. ПОЛТАВА. (Кор. ТАП). Останнім часом щось неймовірне стало діятися із М. Г. Корнесвим — мешканцем квартири № 190, що у будинку № 7 по вулиці Героїв Сталінграда. Михайло Григорович тільки й робить, що ходить по сусідах та питає, чи не збираються ті куди-небудь виїжджати.

Наш місцевий кореспондент зустрівся із ветераном Великої Вітчизняної війни М. Г. Корнесвим і поцікавився, чим викликає така його дивна поведінка.

— Не хвилюйтесь, — сказав фронтовик. — Почуваю я себе добре. А до таких дій спонукала мене міська телефонна станція, де я перебуваю на черзі з 1976 року. Її працівники пообіцяли встановити мені телефон за умови, якщо в нашому будинку звільниться номер. Тож і доводиться бути постійно насторожі...

УМІЙТЕ ПОДОБАТИСЬ!

ЧЕРКАСЬКА область. (Кор. ТАП). Рікою тече бензин на автозаправній станції, що у селі Соколівка Жашківського району, коли за пульт її сідає оператор О. К. Шуряк. Правда, заправляє автомобілі Олександр Костянтинівич дещо своєрідно. Якщо сподобається йому якийсь водій — то всі сто літрів у бак заллє, а якщо — ні, то дасть тільки десять. Саме ту норму, яку встановили місцеві органи для заправки автотранспорту. Отож, водії, старайтеся сподобатися Шурякові!

— Бабусю, чи є молодь у вашому селі?

— Аякже! Он Ганка на тридцять років молодша за мене, і тільки перший рік на пенсії...

тивно затримано працівниками міліції, які, до речі, й з'ясували, що В. І. Дорош, окрім ентльменських замашок, має ще і фах — складача поїздів на цій же станції.

Бал.. Як же так! Правила ж технічної експлуатації залізниць Союзу РСР вимагають, аби залізничники ревню зберігали соціалістичну власність — майно залізниць та вантажі, що по ній перевозять.

А тут — відверте зухвальство!..

Та хіба залізничники — не люди? Люди! До того ж — наші, рідні! Яким теж ніщо людське не чуже. Видно, саме тому механіки автономних рефрижераторів станції Дарниця Г. В. Мягков, В. І. Сиволап, В. М. Крук та І. М. Смирнов і поцупили із того ж вагона, який дружно обслуговували, чотири ящики «Шампанського», вісім ящиків вина «Корвинус» та ще чотири ящики сигарет на додачу.

А чого, власне, і не взяти? Пломбочка на вагоні — горішок. Дав їй щигля — вона й луснула. Та й охорони — хай хоч і відомчої — теж ніде не видно. Стрільців її, дякуючи славнозвісному «білоруському методу», першими почали втришки із залізничні гнати. Нічого, мовляв, у період побудови гуманного та демократичного соціалізму дармодів годувати.

Отож, налітай, братва, — і бери, скільки зможеш! Чим, між іншим, тут же скористались майстер А. В. Шостацький та його супр'яга «по спільному підприємству» — бригадир Л. В. Мазур. На станції Грузевич Хмельницької дистанції путі вони розжилися на чотири телевізори «Електрон», на дев'ятьнадцять пар

імпортного взуття, шість югославських курток, дві люстри, дев'ять мішків цукру та вісім мішків ячневої крупи...

Заможно жилось під цим експропріаторським гаслом й маневровому диспетчеру станції Хутір-Михайлівський В. С. Антоненку. Разом із машиністом локомотивного депо Конотоп М. М. Пинчуком вони здійснили п'ятнадцять рейдів, поцупивши майна на вісім тисяч карбованців.

Але і це ще далеко не рекорд. Приміром, вантажники В. П. Ермак, С. В. Грама та їх ватажок А. С. Йосипенко за кілька місяців із вантажного парку «Лиски» станції Дарниця витягли товару — одяг, фарба, окуляри, облицювальна плитка — аж на тринадцять тисяч сімсот чотирнадцять карбованців.

А тепер інформація для дам. Оглядачі вагонів депо Конотоп Ю. А. Коваленко, А. М. Олех та В. А. Донченко за один візит до вагона № 23057763 поїзда № 3336 винесли з нього шістьдесят пар жіночих чобіток італійського виробництва.

А хтось каже: товарів у країні нема. Чим народ у чергах таки дуже підігрівав. І соціальну напругу вносить. А тут: що не вагон — то супермаркет на колесах. Раз заліз до нього — на все життя баракла набрати можна. І наїстися від пуза. Якщо, звичайно, не попадетесь при цьому.

Як оце мало не весь колектив станції Гречани. Протягом останнього року чотири приємоздатчики — люди, до речі, чомусь і досі не матеріально-відповідальні — та сімнадцять оглядачів вагонів із одним їх склада-

чем здійснили сорок шість крадіжок державного майна на загальну суму тридцять тисяч карбованців...

Але стоп, паровозе!.. Здається, приїхали. Що ж це воно виходить? Ті, хто покликаний майно оберігати, самі ж перші його й розграбовують.

Еге ж! Так воно й виходить. Причому тягнуть залізничники масово й зухвало. Як свідчить правоохоронна статистика, майже кожна друга крадіжка на тій же Південно-Західній залізниці здійснюється за участі самих... залізничників. А ті, хто до їх числа не потрапив... Все одно повинні так чи інакше завдячувати тим же людям у сірих кашкетах. Бо хто ж іще краще за них знає на залізниці «слабкі» місця. Тим паче, умови для крадіг на Південно-Західній створено якнайсприятливіші. Ну, по-перше...

Тс-с-с! Не будемо, як просили мене відповідальні працівники управління, все ж відкривати злодюгам остаточну карту. Тоді справді доведеться управлінню вводити в своїх звітах ще й процент на крадіжки. А він, судячи з усього, буде вагомим. Принаймні, тільки за цей рік на сорок шість процентів збільшилися крадіжки вантажів. За що залізниця вже й так понесла збиток — мало не двісті тисяч карбованців.

Хоча чи не простіше знайти кошти на утримання тих служб, які цим збиткам запобігатимуть? А втім, керівникам-залізничникам видніше. Бо за все несе відповідальність оте, що залізничники називають об'ємним словом, — Дорога. Навіть якщо на тій дорозі щось безповоротно і зникає...

Ю. ІЩЕНКО.

ЛУКАВА

ФЕМІДА

Ось уже з місяць я не можу дивитися по телевізору вітчизняних детективів. Навіть односерійних. Кілька разів силоміць усаджувал себе у крісло навпроти голубого вогнища, але як тільки на екрані оперативна група знаходила в місці злочину клаптик позаторішньої газети, волосину або нитку з піджака імпортного виробництва, моя рука мимоволі тягнулася до вмикача. Мені стало нецікаво, бо наперед знав, що далі, за сюжетом, уся міліцейсько-прокурорська рать буде кинута на вивчення квитанцій на передплату у всіх без винятку відділеннях зв'язку, експерти дослідять волосину із власним слідом на підставі висновків повну характеристику не відомому ще злочинцю, а нитка з піджака після консультації фотографічного оперуповноваженого з представниками торгівлі введе слідчу групу на точну домашню адресу його власника, який після короткого психологічного поєдинку із своголопом правоохоронником, припертий до стінки речовими доказами, злісно просичить: «Ваша взяла, записуйте!»

У реальному житті за розвитком детективних історій спостерігати набагато цікавіше. По-перше, сюжети розгортаються нерідко на багато років. По-друге, ніколи не знаєш, чим усе скінчиться. І нарешті: по-третє, відчуваєш моральне задоволення, бо, аналізуючи хід розслідування, утверджуєшся в думці, що легко міг би втерти слідчим носа, керуючись елементарною логікою.

Втім, судити самі. 22 лютого 1984 року (так, так, саме вісімдесят четвертого) касир Стрижавського споживчого товариства в Вінницькій Євгенія Мисак виявила, що в касі не вистачає десяти тисяч карбованців. Це зараз, якщо виходити з нинішніх цін, десять тисяч — не такі вже й великі гроші. А тоді і п'ять тисяч, коли йшлося про соціалістичну власність, тягнули на статтю про крадіжки в особливо великих розмірах з відповідним терміном перебування у відповідних місцях.

Отже, переконавшись, що помилилися на таку суму при здачі виручки в банк вона не могла, Євгенія повідомила про надзвичайну подію керівництву споживчого товариства і віднесла заяву в міліцію. Оперативна група, як і годиться, оперативно прибула на місце пригоди і зафіксувала крадіжку грошей у ніч з 20 на 21 лютого «шляхом добору ключа». Однак поки механізм розслідування зі скрипом рушив з місця, в прокуратуру Вінницького району надійшла заява від голови споживчого товариства Н. К. Яковської та головного бухгалтера Л. І. Балтак, у яких відбувалося, що десять тисяч зникли не за одну ніч, а потихеньку спливали з 9 грудня 1982 року до 1 березня 1984 року, себто в період, коли Мисак працювала касиром. З цього випливало й укліне прохання голови правління та головбуха: провести

розслідування за фактом недостачі й примусити Мисак її відшкодувати.

Це більш ніж сміливе звинувачення ґрунтувалося на єдиному доказі — характеристиці з місця роботи, підписаній тією ж головою правління споживчого товариства Н. К. Яковською, з якої випливало, що Євгенію Мисак на гарматний постріл не можна було підпускати до каси.

Так от, у мене, приміром, після ознайомлення з такою заявою одразу б виникло кілька запитань до її авторів: а) навіщо підпускати! б) якщо підпускати, то як контролювали! в) якщо контролювали, то що виявили!

Однак у райпрокуратурі подивилися інакше. Заява надавала можливість уникнути марудної роботи, пов'язаної з опитуванням свідків, вивченням обставин злочину та бухгалтерських документів. Навіщо позвати з лупою по підлозі у пошуках невидимих неозброєним оком слідів, коли навіть сліпою видно, що перед тобою якщо й не професійний ведмежатник у спідниці, то, принаймні, еталон халатності. Отже блискавичне розслідування завершилося звинувачувальним висновком, яке оперативно розглянув районний суд під головуванням судді Грищенка і вправ Є. Д. Мисак «за ненавмисне виконання службових обов'язків, що завдало суттєвої шкоди суспільним інтересам» два роки виправних робіт без позбавлення волі з відбуттям покарання за місцем роботи та з врахуванням на користь держави п'ятнадцяти процентів заробітку. Звичайно ж, не були забуті й суспільні інтереси: згідно з вироком Євгенія Мисак мусила відшкодувати споживчому товариству всі десять тисяч до останньої копійки.

Як у нас дуже часто водилося у недовані часи, наступна судова інстанція вирок затвердила, повністю відхиливши касаційну скаргу, в якій адвокат підсудної цілком справедливо вказував, що слідство з першого ж кроку пішло не тією стежкою, захопившись фактом недостачі і абсолютно не цікавлячись, куди ж, усе-таки, поділися гроші. Більше того, воно підсліпувато мружилось на все, що заважало швидкій ході, й не помічало того, чого не хотіло.

Так, очевидці твердили, що після того робочого дня, коли касир Є. Мисак поклала в сейф здану магазинами виручку, замкнула його і наклеїла на дверцята смужку звичайного паперу з власним автографом (оскільки печатка була в головбуха споживчого товариства Л. І. Балтак, яка неохоче з нею розлучалася), — пізно увечері в контору навідалася весела компанія на чолі з головою правління споживчого товариства Н. К. Яковською, у складі якої був її рідний чоловік і завідувачий овочевим магазином, за плечима котрого була свіжа судимість, пов'язана з потрошенням сейфів у Тюменській області, і котрий невідомо яким чином у цю компанію потрапив — оскільки за документами вважалася, в даний момент він мусив би перебувати у відрадянненні в м. Борнсові братньої Білорусії і закупляти цитрусові.

Додайте до цього, що каса споживчого товариства являла собою сейф і стіл касира, розміщені у загальній кімнаті бухгалтерії, отож навколо сейфа можна було водити хорівод. А коли врахувати, що й запасний ключ від нього, який мусив би, теоретично, бути у голови правління товариства в опечатаному конверті, невідомо куди подівся, навіть детектив-початківець відчув би, що тут пахне не

АФОРИЗМИ

Не вистачає знань, а то б ми ще більше натворили!

Олесь САШУК.

Мовчання триває до тих пір, поки не дасть про себе знати.

Інфляція переконує нас у тому, що не в грошах такі щастя.

Іосип ТЕПЛИЦЬКИЙ.

Тільки перейшовши на ринкову економіку, можна буде придбати честь і совість тим, у кого їх нема.

Володимир ПЛЮВАКО.

просто халатністю. Я вже не кажу про такі, м'яко кажучи, другорядні деталі, що саме голова правління Яковська і головбух Балтак зробили усе можливе, аби Євгенія Мисак не змогла того ж дня здати виручку в банк: перша спочатку не дала можливості касиріві звести касу, а потім — машини і охорони для доставки грошей, а друга — не перевірила, скільки ж таких грошей залишилося на ніч у незапломбованому, не обладнаному сигналізацією сейфі, а наступного дня, знаючи, що в касі лежить велика сума грошей, надавала Євгенії різних доручень, не пов'язаних із касовими операціями.

Однак, як уже згадувалося, подібні «дрібниці» не збили слідства та суд з протоптаної стежки, і почала Євгенія Мисак «мотати строк». Звичайно ж, не за місцем роботи, як повелів у своєму вирокі суд, бо ще до нього Мисак звільнили з роботи за «недовір'ям».

Збиток «суспільним інтересам» уже був частково відшкодований, коли за рік Верховний Суд УРСР відмінив рішення своїх низових інстанцій. У своєму протесті заступник Голови Верховного Суду П. Г. Цупренко виклав цілу низку претензій як до слідства, так і до суду, зазначивши, що при новому розслідуванні справи слід ужити заходів для встановлення осіб, які викрали гроші, і всіх винних у створенні умов для такої крадіжки.

Якщо ви гадаєте, що після такого ляпаса присоромлена вінницька Феміда притяма кинулася виконувати цю ухвалу, то ви — невинуватий оптиміст. Справа помандрувала по районних прокуратурах, які ніяк не могли до неї підступитися, аж поки не осіла в Козятині, де слідчий Стягайло відважився на певну справедливість.

Не встановивши, правда, куди і за яких обставин поділися гроші, він усе-таки розширив коло звинувачуваних. Тепер в компанії з Євгенією Мисак мусило сісти на лаву підсудних за халатність уже і її начальство — голова споживчого товариства Яковська та головбух Балтак. Сісти вони не сіли, бо підоспіла амністія у зв'язку із 40-річчям Перемоги, але за позовом в. о. прокурора Козятинського району Караса збиток мали відшкодувати «солідарно». «Солідарність» у рішенні Староміського нарсуду м. Вінниці виглядала так: півтори тисячі карбованців з Яковської, тисяча — з Балтак, а сім з половиною — з Мисак.

Досвідченіші та розсудливіші голова та головбух швидко внесли означені суми, щоб бути поділі від гриза, а касир уперлася: не винна я, шукайте справжнього злочинця.

А як ти його знайдеш, коли три роки минуло, кімнати бухгалтерії не раз і не два підміталися, так що навіть на волосину розрохувати не доводиться, не кажучи вже про загублені невідомим зловмисником гудзики та залишені недопалки.

Покрекала, покрекала Феміда, та й видала руками старшого слідчого уже Хмільницької прокуратури постанову про припинення справи «за недоведеністю у вчиненні злочину».

А якщо не доведено, то за що ж тоді шкоду «суспільним інтересам» відшкодувати!

Вдруге зіткнула вінницька Феміда, і народила ухвалу того ж таки Староміського нарсуду м. Вінниці: попередіть наше ж рішення про стягнення з касира семи з половиною тисяч карбованців відмінити.

Ось тут би й застрибати Євгенії Дмитрівні від радості, що все так щасливо скінчилося. А вона знову своєї заспівала.

— Не хочу, — мовила, — щоб було за недоведеністю. Або доведіть, або повністю зніміть вини.

І таки добилася свого! Не минуло й двох років, як заступник прокурора області Е. І. Гончаренко вивчив матеріали справи і підправив курс молодшого колеги, постановивши 9 лютого минулого року припинити кримінальну справу проти Є. Д. Мисак за відсутністю в її діях складу злочину.

Ось після цього підстрибула таки від радості аж на сьоме небо Євгенія Дмитрівна. А приземлилася на гришу землю у залі засідання того ж таки Староміського нарсуду м. Вінниці, де знову слухався свіжий позов прокурора Козятинського району про стягнення з неї семи з половиною тисяч карбованців. І втретє продемонстрував суд свою принципність, відмовившись від свого попереднього рішення, яке відмінює ще попереднє. Тільки вирішив стягнути з неї ще більше: не лише «солідарну» частку в сім з половиною тисяч карбованців, а ще й півтисячі мита на користь держави. Практично водночас інший райнарсуд міста відмовив їй у позові про поновлення на роботі і виплаті за вимушений прогул, бо вона, бачте, аж на півмісяця порушила термін подачі позову. А те, що цей позов сто днів пролежав у суді без розгляду — нормально.

Як бачимо, досить своєрідно відстоює інколи Феміда «суспільні інтереси».

В. БОНДАРЕНКО.

Вінницька область.

ЛІЧБА

— Дивно, — сказав Балагур касирові, одержуючи зарплату. — Цього місяця я тиждень не виходив на роботу. Прогуляв. А грошей видали на двадцять карбованців більше, ніж у травні.

— З червня ми на госпрозрахунок перейшли, — пояснив касир. — Грошей стало більше. І ось результат. Радіти слід. Справи угору пішли.

За місяць Балагур іще більше здивувався. — Я у липні два тижні не працював. У сусідів підробляв. Халтурив. А грошей дали на сорок карбованців більше, ніж у червні.

— Економічні важелі. Самофінансування. Регіональна самостійність, — загадково проказав касир. — На місці не стоїмо. Перебудовуємось! Балагур нічого не второпав. Пішов геть.

У серпні він одержав на п'ятдесят карбованців більше, ніж у липні.

— За що ж це стільки віддалили?! — аж затіпався він од радості. — Ціла купа папірців задарма! Місяць не був! У кооперативі вколював. З ранку й до ночі.

— Ну, якщо вас місяць не було, — всміхнувся касир, — то ви не в курсі, що ми тепер — змішане підприємство. У нас заробітна плата утрічі зросла...

ЩО КУПИТИ?

Одне куряче яйце — 3 карбованці.

Кілограм м'яса — 25.

Банка кави — 40.

Шкарпетки — 50.

Брюки — 120.

Черевики літні — 210.

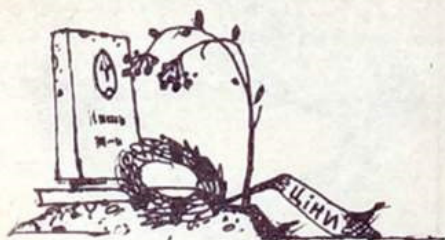
Чоботи зимові — 300.

Джинсова куртка — 650.

Спортивний імпортерний костюм — 900.

Тремтячими руками він витяг невагомий гаманець і не витримав: пішов з життя.

Некролог був короткий: «Убитий цінами».

МАНДРИ

Захотів випити кави. Іду до кав'ярні.

— Кава є?

— Є.

— Одну чашечку. Поміцніше.

— Цукру нема.

Посунув далі.

— Кава і цукор є?

— Є. Є.

— Налийте. Побавлюся.

— Води немає. Відключили.

Помчав до ресторану.

— Можете запропонувати чашку кави?

— Не можемо. Сьогодні середа. Зал зайнятий.

Рекетири безкоштовно обідають.

Поплентався додому. Чай пити. Заварка є. Вода є.

Відкрив газ. Газ є. Почав шукати сірники. Сірників — нема. Кінчилися.

Побіг по сірники.

— Скажіть, сірники є?

— Ха! Вже тиждень не завозять.

Знову до кав'ярні.

— Кава є?

— Є.

— А вода і цукор?

— Є. Є.

— Одну подвійну зробіть.

— Не можу. Чашки нікому мити. Посудомийка звільнилася.

Пішов додому. Чай пити. Без сірників.

Евген КОСТЮК.

— Дивіться, а в них ніякої демократії немає!..

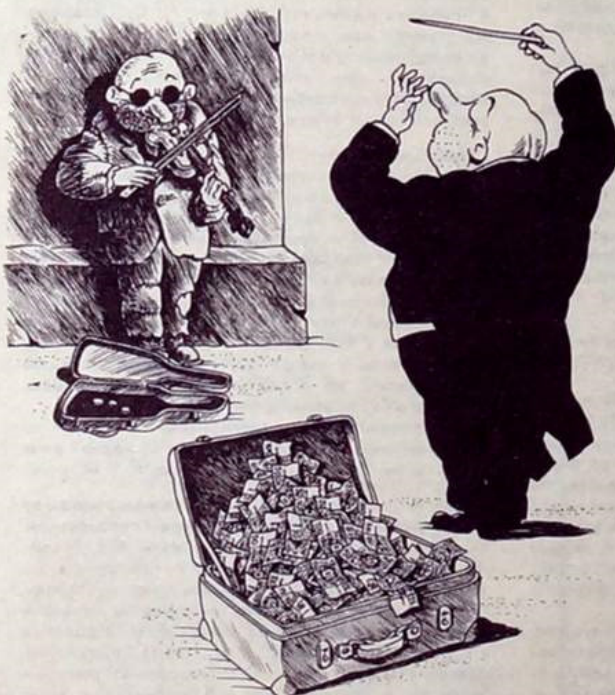
КОРОТКО КАЖУЧИ

Якщо перед нами безодня, то нащо йти вперед?!

Як згадаєш, яке було колись повітря, аж дух спирає.

Найсолодше в житті — насолити ближньому.

Флоріан БОДНАР.

ТРИВОЖНЕ ЧЕКАННЯ

Не відходить од вікна
Баба Катерина:
Із тривогою вона
Виглядає сина.

Чом хвилюється отак —
Краще й не казати:
Бо як п'яний йде козак —
То тікай із хати...

Анатолій ГОРПИНІЧ.

Довгий час, як працівник радіомовлення, я був упевнений, що однією з основних деталей магніфона є мікрофон. Та коли редакція часопису «Слово народу», де працюю, придбала магніфон «Юпітер-МК-106 С», що його випускає київське виробниче об'єднання «Комуніст», то виявилось — я глибоко помилявся. Мікрофон не входить у комплект поставки.

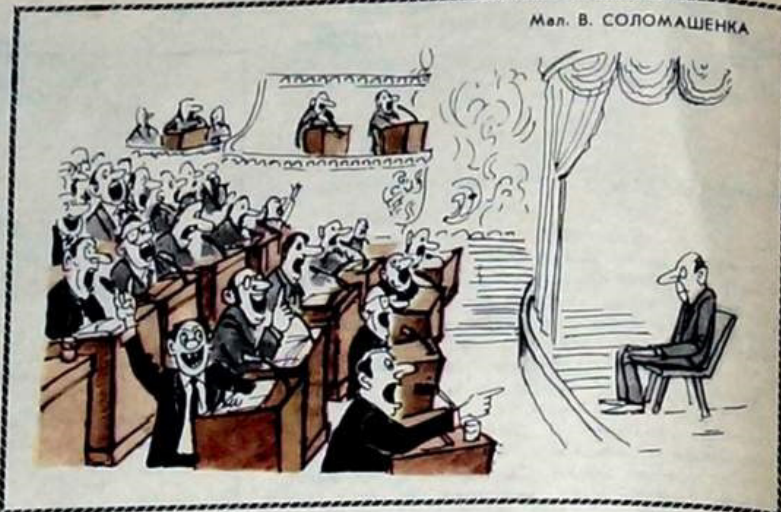
«Руководство по эксплуатации» радить: «Для записи речевих програм рекомендується использовать микрофон МКЗ-9, имеющий соединитель ОИЦ-ВГ-4-5/16-В ГОСТ 12368-78, непосредственно подключаемый к соответствующему входу магнитофона». На жаль, не радить де знайти цей мікрофон у період загального дефіциту.

Редакція звернулася до генерального директора об'єднання з проханням: або надіслати нам мікрофон, або хоч повідомте адресу підприємства, яке його випускає.

Відповідь надійшла такого змісту: «Мікрофони МКЗ-9 наше объединение не выпускает, адрес завода-изготовителя нам не известен». «Не известен» — і крапка. Заге нам відома ще одна адреса бюрократів. Може, Перце, вона тобі знадобиться.

с. Богородчани
Івано-Франківської області.

М. І. ДМИТРИВ,
завідділом радіоінформації
часопису «Слово народу».

Мал. В. СОЛОМАШЕНКА

Був куліш, були й промови...

Проте, якщо строго хронологічно, події розвивалися у зворотній послідовності.

Коли остаточно повірилося, що з високого дозволу і благословення гласність білим лебедем опустилася — дав би бог, назавжди — на нашу багатостраждальну землю, стерли люди з рота павутиння й на всю потужність натисли на голосові зв'язки. Господи, яка небесна благодать! Говори про що хочеш, навіть про відродження української національної культури розводься, не боячись потім на власному досвіді пересвідчитися у тому, що саме за Сибіром сонце сходить.

І таки ж дечого сподобилися. Наприкінці серпня 1989 року у мальовничому селі Стрітівка Кагарлицького району Київської області урочисто відкрили школу кобзарського мистецтва.

Крім майбутніх кобзарів-новобранців із батьками, учителями, місцевих жителів і просто приїжджих людей, зацікавлених такою незвичайною подією, на свято відкриття школи прибуло ціле сузір'я керівних батьків і матерів району, Міністерства освіти УРСР. Красне письменство представляли відомий український поет, голова Українського фонду культури Борис Олійник і також відомий прозаїк-фантаст Олесь Бердник. Звичайно ж, не обійшлося й без представників засобів масової інформації. Великим подіям — широкий розголос!

Зворушливо й емоційно говорили промови: висловлювалися надії, малювалися райдужні перспективи, давалися керівні обіцянки якнайшвидшого створення відповідних умов для навчання і побуту, звучали заклики, лунали побажання, майоріла національна символіка.

А коли, зрештою, утих офіційний гомін, у розкішному шкільному яблуневому саду, на місці якого тепер зяє обов'язкове протипожежне провалля, був куліш, були вареники, і довго-довго у майстерному виконанні бандуристів Володимира Горбатюка і Василя Литвина вливали заміряним селом чудові українські народні пісні...

Але будь-яке свято має один фатальний недолік — воно, як і молодість, швидко минає. І настали суворі, хоч певною мірою й творчі, будні.

От саме на них — буднях — і хотілось би зупинитися. А зараз про дещо й довідатись би.

Наприклад, про те, чому з навчальної програми, затвердженої першим заступником міністра освіти УРСР Тараненком В. Ю., зникло обов'язкове вивчення іноземної мови? Адже юні таланти — такі ж учні десятого і одинадцятого класів, як усі інші, через що школа і має статус середньої. А скільки ж було бачаючих про необхідність знання мов з огляду на майбутнє спілкування кобзарів із зарубіжною громадськістю.

Непогано також було б, якби хтось розтлумачив початкуємим митцям їхній майбутній професійний статус: ким їх випустять, які права і можливості даватиме їм документ про закінчення школи, та й чи буде він?

Є й чимало інших питань. Але не будемо поки що занурюватися у хащі освітніх таємниць, оскільки на сьогодні усі професійні моменти геть перекреслює побут. Отож давайте подивимось, у яких умовах живуть наші кобзарі. А вони — ті умови — ой які кепські. Натицні хлопці у своєму так званому гуртожитку, мов оселедці в банці. Ні для відпочинку, ні для самостійних занять місця там немає. Кризь щільни у підлозі можна при бажанні добрячого підсвинка пропхнути.

Але не будемо шукати крайнього. У всякому разі, він мешкає не тут, не у Стрітівці.

Під той барабанний грім, який лунав два роки тому з приводу відкриття школи, місцевий колгосп імені Івана Богуня в особі його голови А. П. Іванова зробив усе від нього залежне, аби створити бодай подобу якихось умов. Більше того — з огляду на так званий, вибачте на слові, «режим найбільшого сприяння селу», — цей чоловік узявся майже за неможливе: не виголошувачи запальних промов і не даючи пустих обіцянок, звалив на свою шийку спорудження нового двоповерхового, з усіма сантехнічними вигодами гуртожитку. І коли б усе залежало від енергії та наполегливості голови, то вже б давно й новосілля відзначили. Однак... На будівельному майданчику мені відкрилася картина великого сидіння робітників у робочий час на колоді, оскільки, як з'ясувалося, вони ніяк не опанують технології використання привезеного їм розчину, в якому є що завгодно, окрім цементу...

Анатолій Іванович Трохименко — начальник виробничо-технічного відділу кагарлицького «Агробуду», який зводить означений гуртожиток, — коли я по тому з'явився у нього, люб'язно прочитав мені лекцію, з якої я зрозумів, по-перше, що проект будівництва, складений ржищівським кооперативом «Перспектива», настільки безперспективний, що за ним дуже важко працювати, а по-друге — у зв'язку з підвищенням цін угоди навіть на продовження будівництва у 1991 році ще не уклалися, а кінці треба шукати у відділі капітального будівництва райвиконкому, де повністю володіють ситуацією, а разом — і інформацією.

Заворожений такими аргументами, я подався до райвиконкому, щоб мені прояснили ситуацію і дали інформацію. На жаль, і не прояснили, і не дали.

Уже за три хвилини розмови з начальником відділу капітального будівництва Рудольфом Степановичем Беляковим з'ясувалося, що шановний А. І. Трохименко, певно, з огляду на мою приналежність до «Перця», влаштував мені справжнісінький першоквітневий розиграш. Позаяк вказівку не складати угод на цей рік спустила йому обласна контора «Агробуду». А виконком до цього взагалі не причетний. Отож, думаю, зміст телефонної розмови Белякова з Трохименком, яка відбулася у моїй присутності, коментарів не потребує.

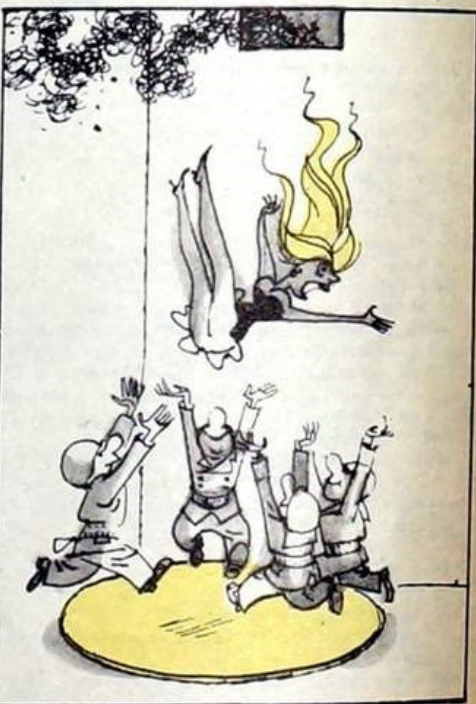
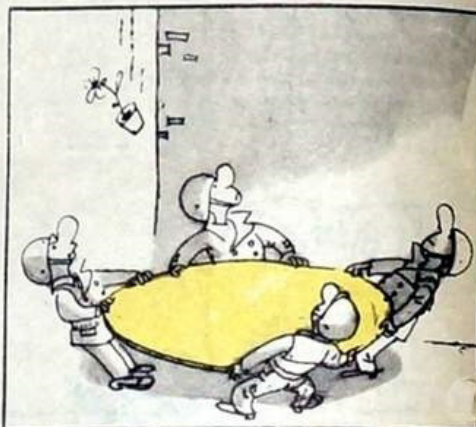
І все ж, як мовиться нині, консенсусу досягли: домовилися, що найближчим часом усі зацікавлені сторони зберуться у Стрітівці й намітять заходи для якнайшвидшого завершення великої кобзарської будови. А мені повідомлять, коли це корисне дійство відбудеться.

Знову ж таки — однак... Однак нічого не відбулося.

І єдине, що мені дає хоч якусь душевну розраду — спогади про те, який був смачний куліш і які задумані пісні співалися...

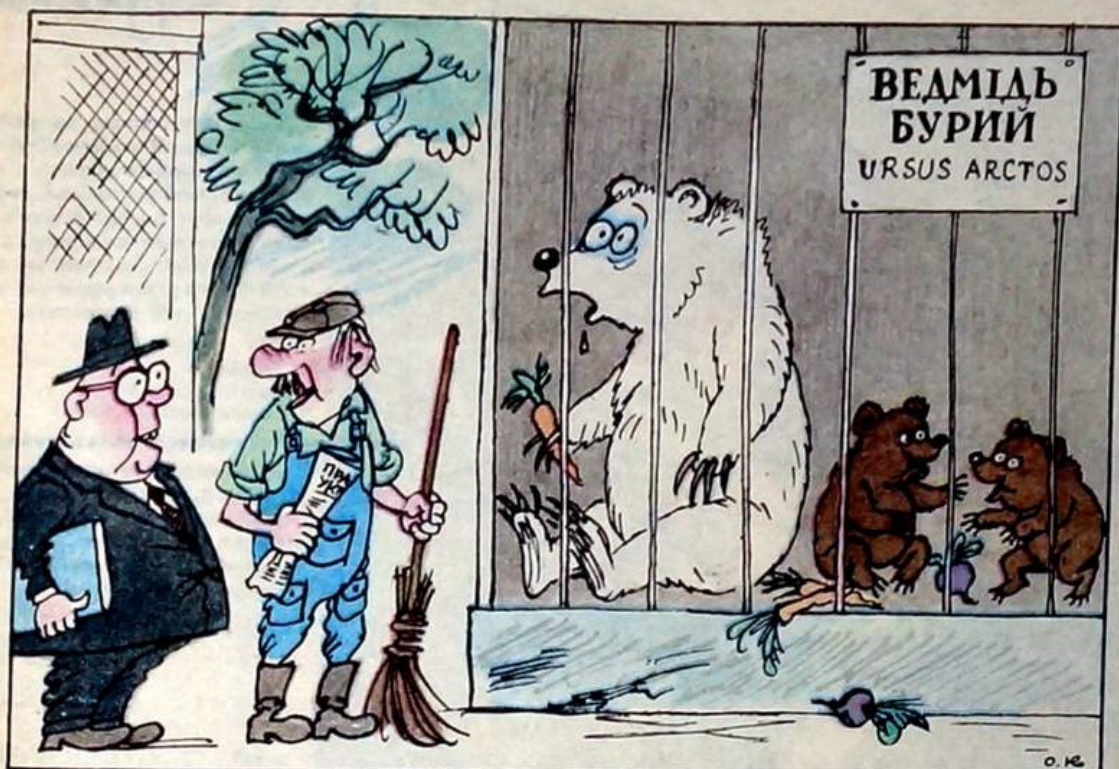
Я. КОРОЛЕВИЧ,
спец. кор. Перця.

Київська область.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Він як почув, що м'яса більше не буде, одразу ж і побілів...

Відділу виписали новеньку книжкову шафу. Відразу ж виникли проблеми.

— Краще поставити шафу в лівому кутку, — запропонувала Рибальська. — Правильно, — погодився з нею Антонов. — У кутку. Тільки не в лівому, а в правому.

— Ви об'єдмаєте рацію, — сказала Лідія Петрівна, — тільки шафу треба ставити не зліва і не справа, а в центрі. Дивіться, вона просто-таки проситься сюди.

Частина відділу підтримала Рибальську, частина — Антонова, решта — Лідію Петрівну.

Перша група скандувала: «Зліва! Зліва! Зліва!» Друга бубоніла: «Справа! Справа! Справа!» Ну, а центристи м'яко, але твердо тягли шафу до центру.

один одного. Ведіть себе пристойно. Ви ж не на з'їзді Рад.

У відділі залягла тиша. Аж раптом: — Господи, чого лаяться! Краще гляньте, який чудовий світ, — мовила Рибальська.

— Ангел пролетів, — зіронізував Антонов. — Як славно! Як хороше!

— Раніше краще було. — Раніше — це коли? До шафи?

— Ні, ще раніше. — При Миколі кривавому?

— Ще раніше. — При Чингісхані?

— Ще. Уявляєш, Лідіо, як люди жили. Однією родиною, однією дружною печерою. І нічого їм більше не було потрібно.

ШАФА

ГУМОРЕСКА

Ліві намалювали плакат: «Геть правих!» Праві викинули гасло: «Усі на боротьбу з лівими!» Центристи проголосили: «Ми за плюралізм, але без синців». А до цього, здається, йшло, вже посипалися політичні звинувачення.

— Це ви довели країну до ручки! — кричали праві. — Царя розстріляли, бога відмінили. Залишили народ без бога і без царя!

— Ми?! — відбивалися ліві. — Це ваша робота! Підім'яли під себе нації, придушили свободу думки, повсідали на тронах не згірш за монархів.

— Ми повсідалися?! Ні, ви послухайте цих екстремістів. Вони в сімнадцятому спровокували різанину, а нас, бачте, звинувачують!

— Вивчіть статистику. Підрахуйте на калькуляторі. Проведіть інвентаризацію за сімдесят років. Хто займав найвищі посади? Хто керував радами? Хто очолював міністерства і відомства? Наших там — усіх постріляли, а на їхніх місцях ваші позасідали!

— Але ж нас переважна більшість. — Це ще невідомо. Треба порахувати. — Зате ми не дивимось за кордон, не милимось в інші країни.

— Тому що вам милитись нема чим. — Екстремісти! — Сталіністи! — Сіоністи! — Шовіністи!

— Тихо! — гримнули центристи. — Не ображайте

— Чому ж? Дещо було потрібно. Вогонь зберегти. Харчі здобути, шкуру вичинити.

— Так, але не було черг, талонів, плюралізму. Була одна мета — вижити, вистояти, залишити нащадкам, тобто нам, добру про себе пам'ять.

— Не ідеалізуй. Адже їм, нашим пра-пра-батькам, не дуже солодко жилося.

— Звичайно, Лідусю, звичайно. Але їхні проблеми були природними, а не вигаданими, вони боролися з труднощами природними, а не штучними, жили в обстановці загальної рівності: на всіх одна радість, на всіх одна біда, усім однакові печерні умови.

— До печери тягне! — До світла. До братерства.

— Браття! А чого ж це справді нам сперечатися? Чого це ми завелися?

— Та шафу ж хотіли ставити. — Шафу? Яку шафу?

— Так стояла тільки-но тут. Новенька. Виділена за рознарядкою.

— Стояла? А де ж вона? — Як крізь землю провалилась.

— Корова язиком злизала. — А може, поцупили? Сусіди по коридору...

— Хлопці! Всі, як один, шукаймо злодія! І відділ дружним народним фронтом вийшов у коридор на пошуки ворогів і шафи.

Леонід ФУЛЬШТИНСЬКИЙ.

м. Львів.

ПОВОГОРИЛИ

Карась запитує лина: — Як поживаєш, старина? — Як риба у воді, живу, — Бач, горічерева пливу!..

ПРИВАЛИЛО

— Чи це брехня чи правда, Грицю, Що взяв ти жінку — як царицю? — Та правда, — каже той Мартину, — Бо маю другу Катерину...

ТРЕБА ОГЛЯДАТИСЬ

Фермер виїхав на поле, Обробляє власний лан. Тільки все чогось докола Розглядається Іван: Гляне вліво, вправо гляне, То оглядеться назад... — Що з тобою це, Іване? — Запитає сусіда Гнат. — Вже от маєш поле власне, Сам собі хазяїн ти... — А як прийде знов нещасне З комітету бідноти?..

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

СІМЕЙНА РОЗМОВА

— Чув ти, як сьогодні грім Струсунов наш бідний дім? — Ні, з дружиною в той час Ми балакали якраз!

КРИМСЬКІ КУТИ

— Моя ненька, — хвастав Славик, — У куток мене не ставить. Всі кути, що вдома є, «Дикунам» вона здає!

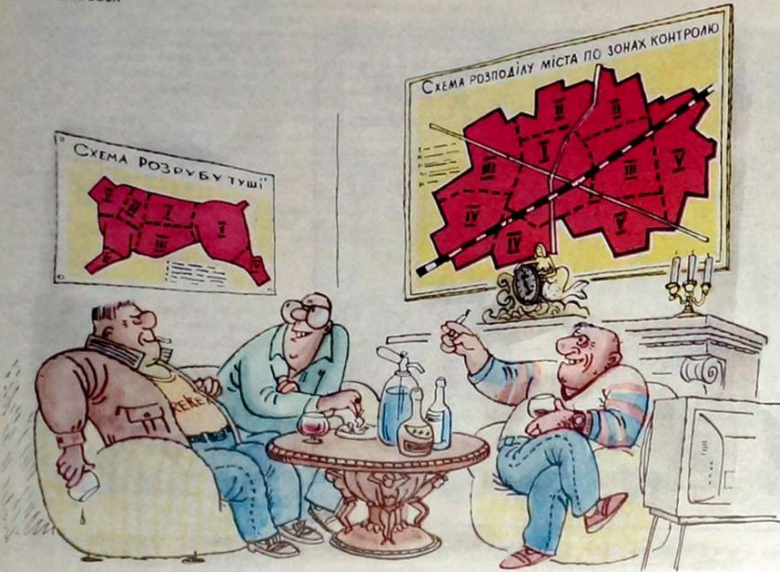
УЛЬТИМАТУМ

Ледар-баламут Андрійко Нині вчительці утнув: — Лиш поставте мені двійку — Голодовку розпочну!

Гай МОРОЗ.

— А пам'ятеш, як скромно починали ми за часів застою?

МАЇВКА ПІД ДВЕРИМА

Щиро кажучи, донедавна я й на гадки не мав, що здатний щось не вельми приємне закинути на адресу молодого, симпатичного і доступного для телевізійних камер міністра охорони здоров'я України добродія Спіженка. А сталося ось що.

Я випадково спіткнувся на рівному місці і злавав ногу. Для цікавих скажу, що перелом прийшовся на те місце, про яке йдеться у крилатому виразі «Дай йому по кулях», — тобто кісточку, або, як каже друг Орест, шарову опору. Говорю це не для того, щоб викликати співчуття, а з гіркоти, що через такий шмелець здоровий, гарний і цікавий до життя чоловік на вісімдесят кіло живого ваги стає місяців на два-три шкмником.

Перерахував пізнання суцього псує характер, і домашні по кутках пошепки звертаються до святих усіх можливих конфесій, щоб нарихували, на релігії, мені ногу, щоб винести мене кудись із хати і дало хвилю чистого спокою. І в очей тельов'я я якось виразно прочитав, що вона хтіла, аби мене забрали хоча б на пару літ до війська. Я їй відповів уголос: «Там і так повно каліч». Вона не здивувалася з моєї здогадливості щодо її зловорожих думок, лише кивнула. Але це так, наше сімейне.

Коротше, якщо бути загінсованим. І якби не обов'язкові візити до поліклініки, життя своєю одностанітністю нагадувало б заяви про вступ до патріотичних громадських організацій.

Той, хто придумав ці візити, мабуть, дуже нудився. І, судячи з поширення вказівок і обов'язковості їх виконання, був так само, як і добродій Спіженко, міністром. Інакше не було б такого розмаху. А ви думаете, якщо міністр, так не може нудуватися? Нудують

цілими кабінетами. Чому у нас постанови, рішення, інструкції більше, ніж охочих їх виконувати? Та тільки з бажання розв'язатися. Переконали, десь там свого часу хтось із попередників нинішнього міністра теж захандрив. А позаяк був людиною співчутливою, то поставив себе на місце рядового лікаря і його пацієнта. І ось тут і придумав засіб боротьби з меланхолією. Щоб лікар не мав часу для невдоволення життям, йому треба більше спілкуватися і записувати свої враження, неначе романістів у папері суворой звітності. Хворий же мусять підтримувати тонус римського легіонера рухливістю, виходячи на це спілкування.

Так і пішло: минав тиждень — їдн на прийом. Ну, «їдн» — це метафора. Точніше — рачку, стрибай, їдн на комусь верхи. Спочатку я думаю, що тут справа у тому, щоб виключити можливий обман держави. Раптом ваші ребра чи кімкішки зростуться за кілька ночей? І я собі гуляю, як рибка по Дунаю, на халеву одержую за соцстрахом і на ті кошти впадаю в розпусту, організовую кооперативу або, не приведи боже, рекетирствую при допомозі знятого із ноги гіпсу. А що? Запросить такий ошуст Джунгу чи районного екстрасенса, поворожать ї... Взагалі, державна медицина не визнає шаманів, але вірить у недобрі наслідки їв тручань.

В. ПАЛЬЦУН

Щоб перевірити версію, я котрогось візиту запитав у лікаря:
— Скільки мені бути в гіпсі?
— Два місяці.
— То, може, наступного разу я вам і не потрібні?
Лікар обережно потиснув мені руку, хоч я маю зламану ногу, і мовив:
— На жаль, треба кожні десять днів приносити лікарняний листок на комісію.

Черга під дверима костоприва — то окрема розмова. Вона вирує, як маївка, як мітинг, і розсипається, коли в місті завершуються два перші вечірні кіносеанси, а двері поліклініки зачиняються на засув. Випускають чорним ходом. Я цікавився, як в інших містах. Там розклад сеансів такий самий. Носії лікарняних збираються великими групами, як буськи після Спасу, беруть з собою авішвання, купи кросовордів. При мені бабуся приводила двох дошкілляч — у черзі була вчителька, яка за три зустрічі бралася вичити дитячі таблиці множення. Коли у мене викишов строк, хлопчик часом збивався лише при множенні семи на вісім, а дівчинка засвоїла все, що могла вивчати. Є у нас чудові педагоги, є.

Спитасте, навіщо поширюю свої досвіди? Ну, хоча б для оптимізму і глибокого пізнання світу тим же міністром охорони здоров'я — аби пригладився, який спадок у справі «бюрогаторення» залишили його попередники, і навів у цьому якийсь порядок, що не суперечив би здоровому глузду. Щоправда, святе писмо твердить, що знання примножують журбу. Але, припускаю, що його, як і всіх лікарів, цим не візьмеш. Не страшна журба тим, у кого під дверима вирує маївка.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Якщо ти палиш, то раджу: не кури різних там закорських «Мальборо», «Кемелів» і «Кентів», а тільки нашу вітчизняну «Приму», причому виробництва Дніпропетровської тютюнової фабрики. І ось чому. Тригалий час у сигаретах цієї фабрики я нахожу то шпатель, то ключик, то шматки дроту, а то просто сміття. І в мене з'явилася надія, що раптом розкриється цигарка, дійшли в ній дорожчі річ, наприклад, якийсь коштовний камінець. А може, і тобі пощастить.

с. Лозоватка
Криворізького району
Дніпропетровської області.

В. ОВСЯ.

Довелося почути по республіканському радіо страшенно цікаву інформацію про те, що львівські телевізори спеціалісти, досвідчені вивчили ті телевізори, дійшли висновку, що вони майже доскільки світових стандартів... І написалося ось таке:

Українське радіо
Говорило радо нам:
Львівські телевізори
Вже купують німці!
Ой, як будем раді ми.
Коли скажеш знов:
Де ті телевізори
Куплять... українці!

м. Кременчук.

Віктор КОЖУШКО.

— Ну, що ви, товариші?! Яка ж це крадіжка, це — приватизація.

В МАГАЗИНІ КАНЦТОВАРІВ

В магазині канцтоварів біля прилавка, де продають кулькові ручки, стоять двоє. Один — маленький, миршавий, худенький. Другий — солідний, статечний, пикатий. Обидва купили по кульковій ручці і розписують їх на картоні, що лежить тут же на прилавку. Маленький, миршавий, худенький весь час пише одне і те ж слово: «Прошу... прошу... прошу... прошу... прошу...», а солідний, статечний, пикатий теж розписує ручку і пише на картоні: «Разрешаю... разрешаю... разрешаю... разрешаю...».

МАЙБУТНІЙ ДИРЕКТОР

Літній сонячний день. На пляжі — яблуку ніде власти. Уздовж берега діти будують на піску чудернацькі палаци, роблять хитромудрі канали. Кожен працює, як кажуть, в міру своєї фантазії.

НЕВІДАНІ ІСТОРІЇ

П'ятирічний Сергієнко прийшов на пляж із бабусею. Покупавшись, він теж узявся за будівництво палацу. Викопав руками ямку.

— Бабо, принеси мені он ту каміночку...
Баба слухняно пішла, принесла важкезний камінь і поклала на вказане онуким місце.

— Бабо, принеси мені он ту гілку!

Баба підтопцем принесла і гілку. Баба принесла у відеречку води.

— Бабо! А що це ви все бігаєте та бігаєте... Що він, сам не може! — обурився дідок, що загорів на суцідному лежку.

— Е-е-е! Він у нас директором

буде! Хай привчається керувати! — глядіть по голівці онука старенька.

ДО ДРУЖИНИ

Нічною вулицею міста ішли народні дружинники. Сьогодні ніяких порушень не було, і хлопці переважно перевернувшись до вулиці, розповідаючи останні анекдоти. Раптом дивляться, а їм назустріч, наспівуючи пісню «Два кольори», їде п'яний. Дружинники оточили його, почали розпитувати, де він так напився і з якого приводу. Але щось розбірливе почути від нього не вдалося. Тоді старший серед дружинників сказав:

— Ведіть його до дружини!

— Нє-нє-нє... До дружини не підуть... Куди згодндо ведіть, тільки не до дружини...

— До народної дружини... В штаб...

— А-а-а! Дійшло до нього! — до народної... До народної, пожалуста...

А до моєї — нє-нє-нє... До народної — пожалуста!

Юрій КРУТЯК.

Борис СЛЮСАР

Не вмів жити.

ЕПІТАФІЯ

ХТО ЯК

Одні не п'ють нічого, інші чого тільки не п'ють, і... нічого.

МІКРОПЕРЧИНІ

НАУКОВИЙ ПАРАДОКС

Захистивши дисертацію, сів на шню науці.

ПАМ'ЯТКА

З безвихідного становища виходив, як правило, не з порожніми руками.

Був собі чоловік, який страшенно любив брехати. І дуже радів, коли люди через його неправду вскакували у якусь халепу.

Іде назустріч брехунові рибалка. — Кого упіймали — кита чи акулу? — цікавиться брехун.

— Та який же кит чи акула у нашій річці? — дивується рибалка. — Он пліточка та карасик.

— Ой, як мало! — бідкається брехун. — Ой, мало! Та не біда. Біжіть скоріше до затоки. Там у куширях отакенна щука пліточок ганяє. Сам бачив! По воді хвостом — бух та бух! Я ледь не оглух!

Рибалка поспішив до затоки. Кидає блешню — немає щуки!

— І як я тому брехунові повірив? — хита головою.

А брехун регоче:

— Я його розіграв. Хе-хе!

На узліссі брехун перестрів мисливця.

— Куди прямуєте? — питає.

— Та лисицю он тамечки бачив. Ой же гарна! Може, попадеться, щастя мені усміхнеться.

— Ой, та ж ту красуню і я бачив! — переконливо так каже брехун. — Тільки вона зараз не там, а он там. Поспішайте туди, поки хтось інший ту руду красуню не вполював. Я цілий загін їх на дорозі бачив.

І мисливець, мов вихор, помчав у інший бік. Цілий вечір та ніч у засідці сидів. Але додому ні з чим прийшов.

БРЕХУН, ЯКИЙ САМ СЕБЕ ОДУРИВ

— Чи бачили таке? І я теж цьому брехунові повірив!

Радіє брехун:

— Ще не народилася людина, якої я не обдурих би!

Зупинився біля брехуна автомобіль.

— Як проїхати до райцентру? — шофер питає. — Я нетутешній!

— То ще краще, що ви нетутешній! Саме я найкраще тут усі дороги знаю, — авторитетно каже брехун. — Ви повертайте назад, бо не туди їдете. Ондечки ваша дорога — понад болотом.

Подякував шофер, розвернувся і не-

забаром... загруз у багнюці! Лише через добу його звідти автокраном витягли.

— І як ви могли отому брехунові повірити? — кажуть люди шоферові. — Він же усім тільки голови морочить.

А брехун вирішив так усіх знайомих своїх обдури, посміятися з них, щоб і в навколишніх селах люди про це довго задували і реготали.

Назбирав він хмизу, соломи і серед свого двору вогнище розвів.

А люди саме тоді у полі були. Побіг до них брехун, заклопотаний такий, гукє:

— Допоможіть! Хата моя горить! Он бачите?!

— Щось горить — бачимо! Але пам'ятаємо, як ти брехати вмієш! — відповідають люди.

І поплентався розчарований брехун додому. Яка невдача, не вдалося людям з поля зірвати. Ото б сміху було!

Аж тут знявся вітер. Вогонь на хату перекинувся.

Як побачив це брехун — чимдуж у поле до людей знову гайнув.

— Рятуйте! Гвалт! Допоможіть! Біда! — заволав. — Хата й справді горить!

— Не заважай нам працювати! — розсердилися люди. — Ти ніколи ще правди не казав!

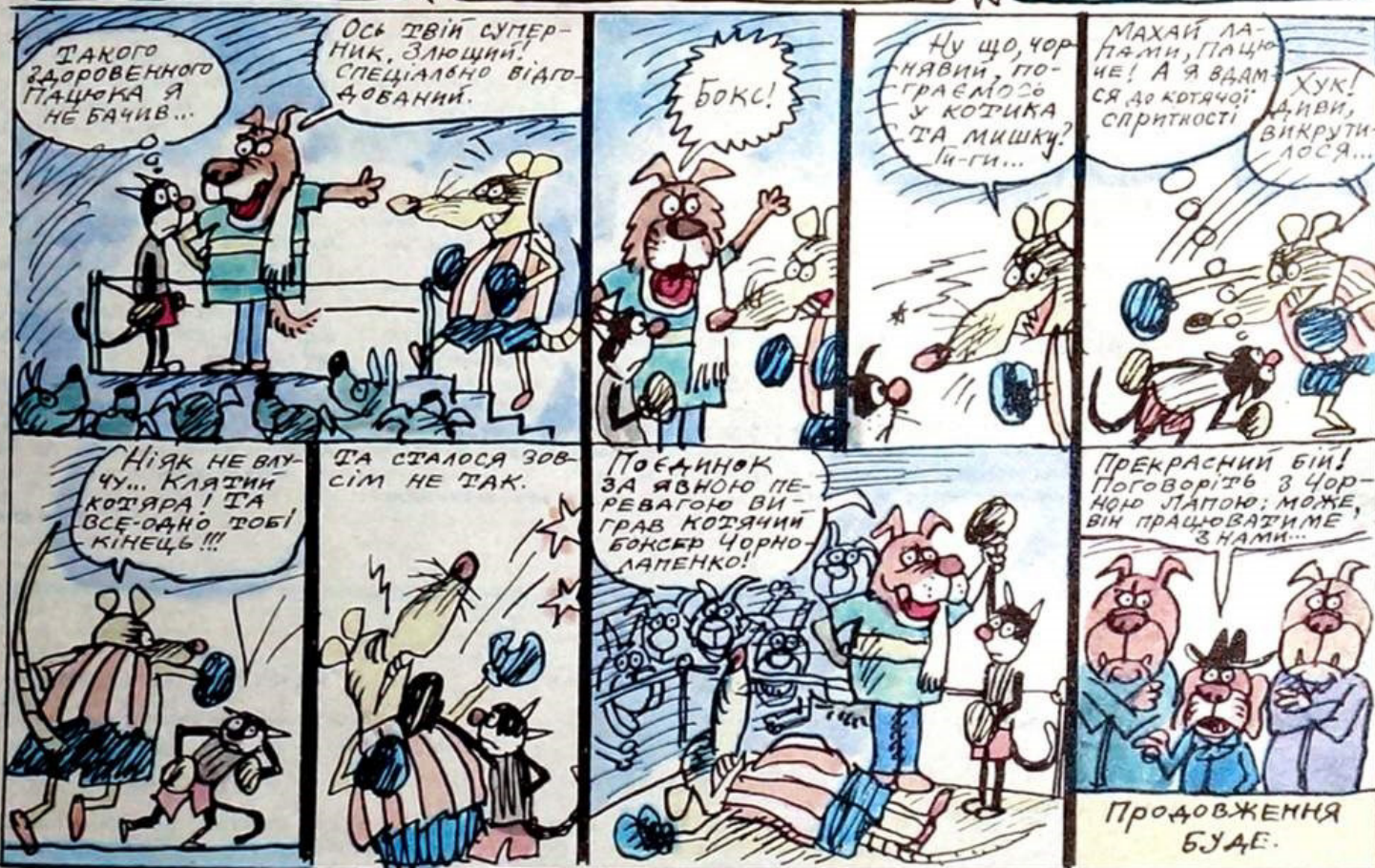
Так і згоріла хата брехуна, який сам себе обдури.

Юрій ЯРМИШ.

Анатолій Василенко

Рудий Боб починає діяти

Пригода третя

Лунай, ламбадо!

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

(З бібліотеки масовика-затійника.
Типовий сценарій вечора).

МАСОВИК (весело). Друзі! Од кооперативу «Дозвілля» вітаю вас із усіма вашими болячками на танцмайданчику вашого лікувально-оздоровчого санаторію.

Спочатку познайомимося з важкою рок-групою «Лейкоцит», яка супроводжуватиме наш захід: невропатолог — гітара Макар Шибак, прийом з дев'ятої до одинадцятої;

медбрат Кузьма Олов'яний — мідні;

Харитон Обценська, другий призер першості з виривання зубів — ударник;

і, нарешті, Ігнатій Кожум'яка — санітар палати реанімації — труба!.. Має ро — туш!

(Лунає «Ламбада»).

МАСОВИК. А зараз наша фірмова пісенька «Гіпертонія» на мотив відомої народної пісні «Ти ж мене підвела!» Дами підводять кавалерів. Білий танець!

(Лунає «Ламбада»).

МАСОВИК. Молодці! А тепер перевіримо пульс своїх партнерів. Узяли дружненько один одного за зап'ястя. Рахуємо: раз, два, три... Останній, шостий сигнал дається о дванадцятій годині за місцевим часом...

А тепер проведемо розминку. За моєю командою ви називаєте ліки на якусь літеру, скажімо, на «п»... Я ж просив за моєю командою. Ви що, погано чуєте?.. А, ви справді погано чуєте? Ну, тоді здійдіть убік, будете грати у зіпсований телефон... А всі інші пригадують ліки на літеру «п»... Леле, скільки рук! Ускладнимо завдання. Називайте лише ті ліки, які є у наших аптеках. О, зовсім інша справа. Отже... Пектусін — раз!.. Пірамідон, ну, припустимо, у вас в аптеці він є, — раз! Пірамідон — два! Пурген — раз! Два — пурген!.. Два пургени з четвертинкою!.. Дієві ліки... Пурген — три! Молодий чоловіче, вийдіть, будь ласка, до мене!.. Як вас звуть, чим ви хворієте?.. Ну, не соромтеся, тут усі хворі!.. Не хочете, щоб усі знали, скажіть латиною... Отже, Іван Кобилляка, потрапив сюди випадково, по «горячий» путівці. Але наші лікарі зроблять усе, щоб ви стали тут частим гостем. Поплескаємо переможцю! Він нагороджується пачкою пургену й правом відвідан-

ня реанімаційного відділення поза чергою.

А зараз весела гра — «струмочок». Я прошу підійти до мене відпочиваючих із радикулітом і поліартритом... Хутчіш, товариші, як що можна... Ах, не можете? Ну, гаразд, ми зачекаємо. А поки відгадаємо загадку: як зветься людина, що багато ходить?.. Ходун!.. Ходок?.. Іще?.. Вірно, доходяга! Той, хто сказав «доходяга», вийдіть, будь ласка, сюди, бо вас не видно з-за вашої ковніки... У яку зміну ви харчуєтесь? У другу? Віднині будете харчуватись у першу зміну, бо до другої ви можете просто не дотягнути...

Ова, радикулітники вже вийшли? Починаємо «струмочок». Музика!

(Лунає «Ламбада»).

МАСОВИК. Згинайтеся нижче, товариші! Хто не в змозі розігнутися, вибуває з гри, й ним займається наш масажист. Хто залишився — будь ласка, сюди! Ви, друзі, оголошуйтеся переможцями радикуліту. Всі інші мужні учасники гри нагороджуються книжкою «Незламні»...

А зараз підбиваємо підсумки конкурсу на кращу головоломку для відпочиваючих. Жюрі уважно вивчило ваші записки й переможцем визнало Шупика Р. Д. Він пише: «Краща головоломка — це... лбм». Певне, на собі відчув... Ну, що ж, як кажуть, проти лома нет прийома. Для усіх інших нагадаю: прийом лікарів у нас — з дев'ятої до одинадцятої.

А тепер відгадаймо загадку: хто над нами догори ногами?.. Ну, швидше, напружте звивини, ви ж не на роботі... Муха? Тобто ви хочете сказати, що ви всі під мухою?.. Усі можуть сміятися за винятком тих, кому це протипоказано.

І, нарешті, прощальний танець для тренування вестибулярного апарата — вальс. За сигналом: «відбій!» всі кидають своїх дам і кавалерів й дружненько розпознаються по палатах... Приготувалися. Музики, вальс!

(Лунає «Ламбада»).

МАСОВИК. Раз, два, три, раз, два, три!.. Від-бій!

Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ,
Олег ПОПОВ.

— Почім ваги?..

ФРАЗИ

Раніше ми делікатесів не їли, зараз ми їх не бачимо.

Як добре, що ми зробили не все, що могли!

Олександр ПЕРЛЮК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ІРОНІЗМИ

Єдине, що зараз легко дістати, так це болячку.

Гроші наші — дерев'яні: ними легко розпалювати спекуляцію.

Анатолій ПАСТЕРНАК.

Мал. Р. САХАЛТУЕВА

— Десь компенсацію загубив...

СТУДІЯ АНОМАЛЬНИХ ЯВИЩ

НА КОНКУРСНІЙ ОСНОВІ

[Виступ на симпозіумі уфологів]

Можу записатися, що кожне моє слово — чистісінька правда. Хоча, по-моєму, сьогодні й записатися не треба — всі й так вірять.

Повертаюся я оце якось пізнього вечора додому. Живу я далеченько, дорога — через пустир. Коли зупиняють мене двоє. Пропонують іти з ними. Я відмовляюся, щось пояснюю, а вони і не слухають. Ідуть собі, і я їду з ними, мов загінотизований. А зовні вони дивні якісь, костюми наче світяться. Ведуть, ведуть, і раптом виникає перед нами металева конструкція, схожа на цистерну з пивом, тільки в кільканадцять разів більша. Входимо ми в ту цистерну, а там — ще двоє. Один у сріблястому костюмі, другий — у золотистому. Певно, їхній начальник. Так привітно до мене каже:

— От нарешті й зустрілися!
— Я вас не знаю, — відповідаю йому.
— Зате ми вас добре знаємо. Вже рік за вами спостерігаємо і вирішили, що ваша кандидатура підходяща.
— Підходяща — для чого? — не второпав я.
— Для відправки у нашу галактику. От зараз і полетимо...

Тут мене наче у розсіл кинули — повна тверезість у мізках.

— Людоньки добрі, чи як вас там, інопланетяни мої хороші! — змовівся я. — Не можу я нікуди летіти. Я ж Петрові у цю суботу обіцяв вікно асистувати, бо розбив ненароком. І потім заяву на роботу подати треба. Про звільнення. Як я на попередніх місцях робив — за два місяці. Інакше начальник не відпустить... А борг дядькові віддати? Образитися! Такого ще в мене не було, щоб не віддавав...

Почали вони радитися. Щось балакають між собою. Я їм підказую:

— Невже у вас кращої кандидатури немає, ніж оце я? Та ви тільки скажіть, я вам десятки, сотні добровольців приведу, таких, що готові їхати куди завгодно хоч зараз.

— Ну, що ж, — каже їхній начальник, — так і домовимося...

Приплентався я вранці додому, жінка спочатку жодному слову не повірила. Не вірить — і не треба. Я собі заходився списки складати, карточку робити. Бажаючи — хоч греблю гати! Ніяких космічних цистерн не вистачить. Отже, доводиться, як то кажуть, на конкурсній основі. Всі мені автобіографії здають, по п'ять карбованців прикладають. А я вже, як тільки звіди прибудуть, і буду пропонувати.

До речі, моя дружина теж летіти зголосилася. Тільки п'ятірки давати не хоче.

Виступ занотував В. СМОРЧУК.

НОВИНИ НЕТРАДИЦІЙНОЇ МЕДИЦИНИ КРИКОТЕРАПІЯ

Якщо ви людина спостережлива, то не могли не помітити певну категорію людей, котрі вирізняються з-поміж інших здоровим кольором обличчя і невтомною енергією. Такі люди навіть у застійні часи першими вихоплювалися на зборах, вчиняли гвалт у громадських місцях, репетували у різних торговельних, побутових та інших закладах. Не те, що ви: якщо теж обурювалися — то лише в хусточку. Чим завадали невправної шкоди своєму здоров'ю. Бо ж відомо, до чого призводять невисловлені емоції.

А тих, хто вміє кричати, і це доведено сьогодні експериментально, ніякі стреси не беруть. А хто — не вміє? Де, приміром, сьогодні покричати інтелігентній людині? Колись це можна було зробити, скажімо, на стадіоні під час футбольного матчу. А тепер серед майже порожніх трибун це буде криком волаючого в пустелі. На мітингу? Ще не за того приймуть, не так розуміють. У магазині? Оскільки в магазинах нічого немає, то і кричати нема чого. Дома? На жінку? Крім додаткових неприємностей, це нічого не дасть.

Колектив лікарів імені Ушакова вирішив на базі свого медичного закладу створити кооператив «Крик». За досить невелику плату — всього сімдесят шість карбованців за годину — людині допомагають викричатися. Заявки приймаються індивідуальні й колективні по телефону, телексу, факсу.

В. ЧОПУРНИЙ.

КОЗЕРОГА (22 грудня — 20 січня) у першій половині серпня чекає розчарування в друзях. Зате в другій половині ті ж самі друзі доведуть, що вони не такі вже й погані.

ВОДОЛІЮ (21 січня — 19 лютого) астролог передвіщає у кінці місяця цікаву знахідку.

ку. Він може знайти скарб, замуrowаний у стіні чи заритий у землю. Або ж, що цінніше за усілякі скарби, знайти себе.

РИБАМ (20 лютого — 20 березня) розташування зірок обіцяє сюрпризи. Це можуть бути несподівані зустрічі, неочікувані гості, приємні новини.

ОВЕНА (21 березня — 20 квітня) серпень порадує оновленнями. Можуть відбутися зміни і у вашому світогляді.

ТІЛЕЦЬ (21 квітня — 21 травня) спробує перейти на ринкові стосунки з деякими своїми близькими знайомими, що призведе до несподіваних результатів.

БЛИЗНЮКІВ (22 травня — 21 червня) чекають великі успіхи в індивідуальному будівництві. Ті ж, кому не пощастить дістати будівельні матеріали, успішно будуватимуть повітряні замки.

РАКАМ (22 червня — 23 липня) астролог гарантує стабільність. Вони, як і раніше, будуть у ціні.

НЕ ВІРІТЕ! ПЕРЕВІРТЕ ПЕРЕВТІЛЕННЯ

Прослухав я лекцію про можливості інтерзакції (перевтілення), і, чесно кажучи, десь у мені сумнівів заворушився. А оце сам на власній шкурі відчув, що то — все правда. Бувають перевтілення. І ще які! Ой, скажу вам, страшна це річ!

Почалося з того, що якось вирішив я завітати до куми. Тільки до хвіртки підходжу — на мене страшний собака як загавкає! Вискочив на вулицю, на мене кидається. Я тікати. А потім зупинився і став думати: «У куми ж собаки зродувку не було». Повертаюся, і справді, собака кудись щез, а біла хвіртка кума собі походжає, насіння лускає.

— Е-е-е, — думаю, — щось тут не те! Заходжу, вона мені чарочку наливає, картоплі з м'ясом насипає, я собі сиджу, п'ю-їм і раптом глянув на неї — щезла кума, а натомість сидить Галка Савченко, місцева наша красуня, «Міс Великі Калюжі», яку ми оце недавно усім селом спонсорували на районний конкурс краси.

Отже, сидить Галка, чарівно посміхається, ще й підморгує.

— Ти звідки тут узлялася? — аж виричався я. — Якщо хтось з нас двох і узлявся — так це ти, — каже Галка голосом куми.

Я, звичайно, очам своїм не вірю. Підходжу, щоб доторкнутися, себе перевірити. А вона раптом розпливається, стає такою товстою, що й не охопиш.

— Ти що, здурів? — чую позаду себе голос куми. — Обняв сервант і розгойдуєш! Ще посуд поб'єш! А він сьогодні стільки коштує, що усіх твоїх зарплат не вистачить!

Дивлюсь, і справді — сервант переді мною.

— От бісова кума, — кажу, — в усе може перевтілитися.

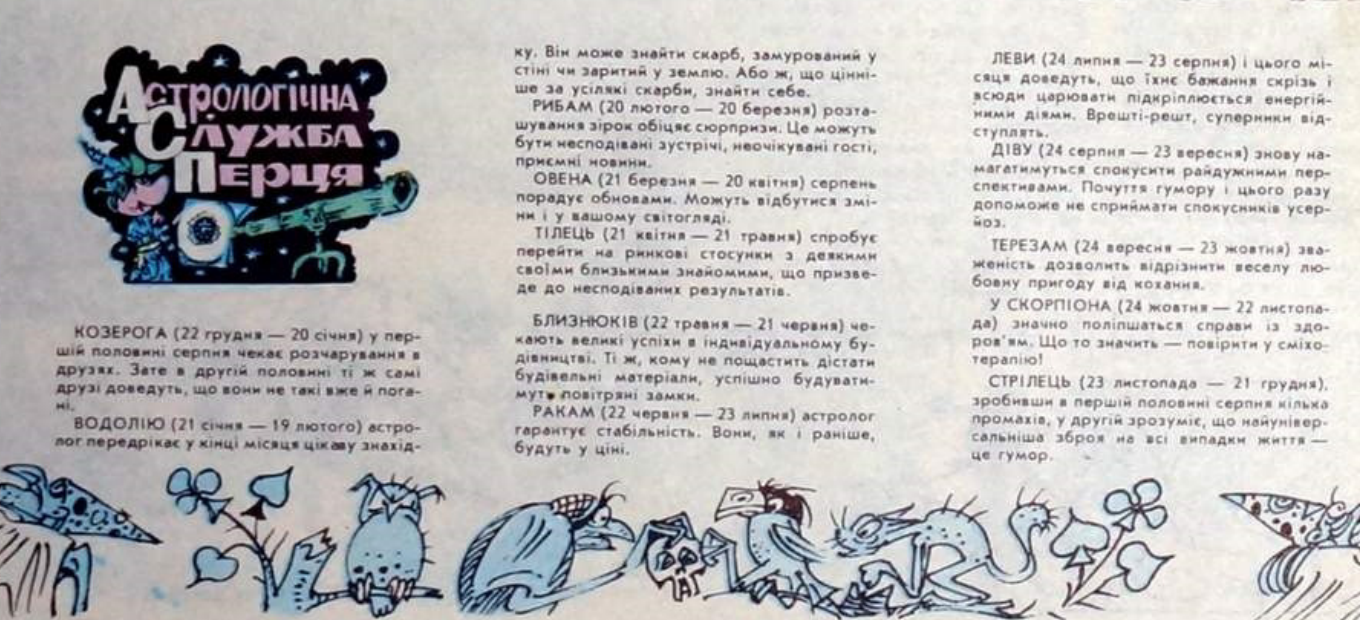
А вона — лагідно:

— Ти краще спати лягай, а я піду ночувати до твоєї жінки.

Хотів було і лягти, коли бачу — кума тут же перевтілилась у ліжко. Я з хати — і додому. Заходжу в свою хату, на мене дружина як накинеться, — лає, різними словами обзиває! Придивився я уважніше: так і є — знову кума!..

Тому всім, хто ще не вірить у цю науку — інтерзакцію, кажу з усією відповідальністю: існує воно — перевтілення. Ще як існує!

Гриць ОВЧАРУК,
мешканець села Великі Калюжі
Великокалужанського району.

І ВДЕНЬ, І ВНОЧІ

Мал. Р. ДРУКМАН

УСМІШКА

Я йшов вулицею, зігріваючи у кишені щойно одержану компенсацію — чи не перші в житті «легкі», дармові гроші. І закортіло розлучитися з ними теж якось легко, навіть легковажно, дозволити собі забаванку, приміром — гулянути у нічному кабаре з циганським хором...

І раптом я побачив її. І подумав, що сьогодні, може, вона мені й по кишені? З першого погляду було ясно, що вона створена лише для нічного, легковажно-безжурного, явно не нашого життя. Хоча, зрозуміло, я знав про існування подібних. Навіть любувався ними. Але здалеку, збоку, коли вони з'являлись на екрані. А з цією опинився зовсім поруч. Здалося, що навіть відчув її дотик.

Вона сподобалася мені з першого погляду. Така ніжна, ошатна і пікантна водночас. Вона хвилювала і притягувала.

Один мій крок, один порух руки, й вона моя. Так кортить без зайвих слів схопити її, понести

додому, лягти у тепле ліжко, і... Я уявляв себе у ліжку...

Розкутий, мужній, пещений, наче закордонний кіногерой-коханець. Я ледь стримував бажання...

І все ж сказав собі: стоп! Вона ж обійдеться мені в купу грошей, і потім мені доведеться відмовляти собі багато в чому звичному, необхідному. То чи практично зв'язувати свою долю з нею? Так, ніч з такою інтерштучкою — насолода, але вдень вона валятиметься без діла у спальні. Ні, дорогенька, мабуть, я таки обійдусь. Стільки років жив без тебе, ще поживу...

Я відвернувся од вітрини з імпоротною комісійною піжамою й узяв собі наші кооперативні труси і майку. Хай не такі екзотичні, зате практичні. Дарма, що теж не дешево, зате слугуватимуть мені і вдень, і вночі...

Олег ПОПАДЮК.

БАЙКА У ПРОЗІ

ПОБИТТЯ РЕКОРДУ

Один Рекорд побив другий Рекорд. За що? Та просто зніч'я. Очевидячки, не сподобалося, що той так же зветься, як і він. А, може, від змагальності, мовляв, знай наших!

Побитий Рекорд, щоб не пошитися в дурні, покликав свого товариша, теж Рекорда, і вони вдвох віддубасили першого Рекорда.

Той теж не в тім'я битий — зібрав приятелів і вони віддухопелили другого й третього. Отак і почалося бойовисько, в якому «всі рекорди були побиті», як повідомила всюдисуща преса.

Тепер усі Рекорди лежать в реанімаційних відділах планових органів.

А Економіка плаче. Вона без рекордів не може.

Віталій МИРОНОВ.

У містечку «П'ятихатки»
Мешка злоча жінка,
Люби людей ображати —
Така поведінка.

Як людина огризнеться
Жінці цього й нада,
Перекривить, чортихнеться,
Ще й покаже зада.

К. Ф. з Дніпропетровщини.

— Гм-гм! І не соромно!

Тебе я більше не побачу
Поїду завтра за кордон
Хоч і ридаю я і плачу
Та вже вбачається перон.

О. К. з Вінниччини.

— Гонорар надсилати валютою?

— Кумедно все в курей ведеться, —
Гусак звернувся до гусині:

— Одна вишу в кутку несеться,
А всі кричать, хто на жердині.

В. С.

із Кам'янця-Подільського.

— Хай би Ваш гусак краще до людей
привидився...

— Ї надія пережить
Оцього етапу?

А. К.

з Кривого Рога.

— Пусте! Як кажуть в Одесі, хай нас не
турбують таких дурниць.

— Ходімо у вечір, дружино,
Послухаєм спів солов'я,
Душевна ой пісня там лине!..

— Пішла б я, ох тільки... ох як?

М. К. з Житомирщини.

— Ах, ех, ая-яй, отакої!..

ВИБРИКИ ПЕГАСА

Друже перче!

Сьогодні з усіх, високих і 'невисоких, трибун можна почути: «Треба боротися з привілеями!» Погоджусь, треба. Та, мабуть, ми беремося не з того, як кажуть, кінця.

Коли ми працювали викладачами в Зеленодольському СПТУ № 16, то мали пільги (навіть не привілеї!) при оплаті за користування електроенергією, квартирою, опаленням. Та при виході на пенсію нас відразу цих пільг позбавили, хоча ми і маємо стаж роботи в сільській місцевості більше десяти років.

Зверталися ми до різних комісій Верховної Ради СРСР, до депутатів цієї ж Ради Г. П. Леженка та В. І. Задирка. У відповідь лише співчуття та обіцянки. При цьому також посилаються на «Роз'яснення от 28.V.1987 г. № 5/12-22 Госкомтруда СССР и Секретариата Всесоюзного Центрального Совета Профессиональных Союзов». Але важко погодитися з цим роз'ясненням. Бо виходить, коли ти потрібен державі, то про тебе ще хоч грохи післуються. А коли ти віддав їй свої найкращі роки, то вже ніби й не потрібен.

Говоримо про суверенітет, а на ділі, виявляється, керуємося всеоюзними «роз'ясненнями», які, як на нашу думку, травмують нас морально.

О. С. МАКАРОВА, К. О. ЛИХОДІЯ,
І. О. СИТНИК.

смт Зеленодольськ
на Дніпропетровщині.

Мал. О. КОХАНА

— А про секс до революції вам розповість наш дорогий гість...

«Для збільшення надоїв молока на зимовий період закріпити колгоспних спеціалістів за сараями».

[З рішення правління колгоспу].

Надіслав В. ВЕЛИЧКО.

Надіслав М. ДИВАК.

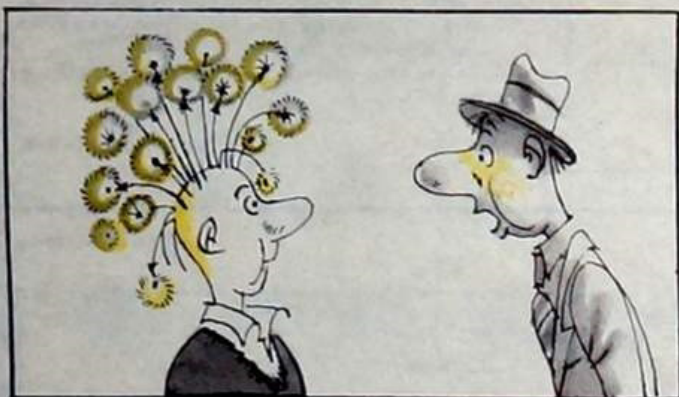
«Мною написані вірші про дійсну причту, як один п'ятихатчанин у п'яному вигляді підпалив свій будинок. Отже, я як лірик, скоріше взявся за перо».

Я не переживаю дурних п'яниць (не ганьбую розумних випивачів спиртного, бо ж п'ємо потроху всі) котрі п'ють до безумія не знаючи норми. Ганьба їм... До речі, я б'ю нерадивих випивачів віршами від усього почуття своєї душі».

[З листа до редакції].

Надіслав Б. ЛУЧКО.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— А це в мене після того, як я з'їв салат із кульбабок...

Мал. О. ГУЗОЛА

НЕ СПОДІВАЙТЕСЬ!

Одна фірма дала оголошення, що запрошує на роботу працівників, котрі знають англійську, німецьку і французьку мови.

Наступного дня приходить чоловік і каже, що не знає жодної іноземної мови.

— То чого ж ви сюди прийшли? — дивується директор.

— Я прийшов сказати, щоб ви на мене і не розраховували!

Повідомив М. ЖАЛОБА.
м. Черкаси.

СЛУХНЯНИЙ ЧОЛОВІК

Вирішив бог перевірити, чи слухаються чоловіки своїх жінок. Вишукував їх і каже:

— Хто слухається і підкоряється своїй дружині — крок уперед!

Всі ступили, а один залишився.

— А ти?

— А мене дружина привела і сказала: «Стій тут і не рухайся!».

ЗАСПОКОЇЛА

Один чоловік усе мучив дружину, хотів, аби вона сказала, від кого отой рудий малюк, бо явно не схожий на нього.

Нарешті та не витримала і заспокоїла чоловіка:

— Та вгамуйся, навіжений. Той рудий хлопчик — таки твій синочок, а трійко чорненьких — то не твої...

Повідомив Д. ФЕДОРЕНКО.
м. Кривий Ріг.

ПОХВАЛИВСЯ

Широкою сільською вулицею старшина веде роту солдат. «Раз-два, раз-два!» — дзвонить голос старшини. Раптом до нього підбігає хлопчик років чотирьох-п'яти.

— А я, дядю, вмію рахувати до десяти!

Повідомив Т. МИРОНЕЦЬ.
с. В. Димерка
Броварського району
Київської області.

Мал. С. ФЕДЬКА

Шандор НОВОБАЦЬКІ
(Угорщина)

ПЕРЕКЛАДАЦЬКІ ТРУДНОЩІ

Учора зустрів я давнього приятеля. Він перекладач із багатьох мов у досить складній галузі — симпозиуми, наукові конференції найрізноманітнішого профілю — від сучасної техніки до виробництва жіночого взуття.

— У тебе дуже важка професія, — сказав я. — Доводиться перекладати багато різних термінів!

— Так, але це не головне, — засмучено відповів він.

— Та й кожна мова має свою специфіку...

— Людина звикає до всього.

— Але ж ти не будеш заперечувати того, що кожна мова постійно розвивається, і тобі треба вивчати нові слова, вирази.

— Можливо.

Його самовпевненість почала мене дратувати. Він кинув на мене втомлений погляд і сказав:

— Я скоро все це облишу.

— Як так? Ти ж ще у школі захоплювався іноземними мовами!

— Не в тім річ.

— А у чім? Хіба тобі не подобається техніка? Ти ж маєш технічну освіту!

— Так! Тому мені й не дуже цікаво займатися різними анекдотами.

— Не розумію, яке відношення маєш ти до анекдотів? Ти ж — перекладач.

— Воно то так, але я перекладаю розмови керівників підприємств та установ... На офіційних зустрічах усе добре, а от коли ввечері збираються на бенкет... Тоді починають розповідати анекдоти. Усі вважають, що іноземні колеги від цього будуть до них краще ставитися. І я мушу перекладати ті анекдоти. Ти тільки уяви, як це можна перекласти угорський анекдот, приміром, англійцю? Я переклав, а він сидить і мовчить, не сміється!

— Ви переклали? — здивовано запитує угорський директор.

— Переклав, — відповідаю я.

— А чому ж він не сміється? Можливо, ви не знаєте англійської?

Мій приятель зітхнув і сказав:

— Досить, я залишаю цю роботу! Хоча й дуже її люблю. Ось і сьогодні готувався до зустрічі. Тема — електромагнітна поляризація. Подивись, у мене є записник, куди я занотую складні слова, вирази, звороти...

Я кинув погляд на сторінку його записника і прочитав перше речення. Починалося воно так: «Вірменське радіо» запитує...

Переклав О. КРОТКОВ.

Мал. П. КОЗИЧА

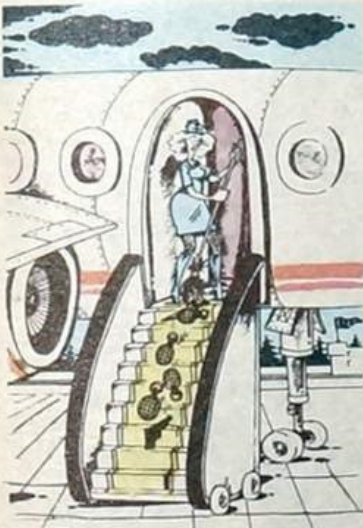

Мал. М. ГІРГЕЛЯ

— Він поступився місцем жінці!..

Мал. В. ДУБОВИКА

Мал. А. ПАПРОЦЬКОГО

— Що це з нею!
— Уперше в житті понюхала французькі
духи...

Мал. Я. БУСЛА

— А що, хіба насіння подорожчало!
— Ні — газети!..

Мал. Я. БУСЛА

Головний редактор
Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:

В. БОЙКО,
В. БОНДАРЕНКО,
А. ВАСИЛЕНКО,
П. ГЛАЗОВИЙ,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ
(головний художник),
Ю. ІЩЕНКО
(відповідальний секретар),
Д. МОЛЯКЕВИЧ,
М. ПРУДНИК,
І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА
(заступник головного редактора).

Засновник — видавництво
«Радянська Україна».

Співвидавець:
видавництво
«Радянська Україна»,
редакція журналу «Перець».

Зареєстровано
Держкомітетом УРСР по пресі.
Свідоцтво № 140.

Журнал «Перець» № 15 (1345)
(на українській мові)
Видавництво «Радянська Україна».

Здано до набору 02.07.91.
Підписано до друку 24.07.91.
Формат 70x108/16. Папір офсетний № 2.
Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб-відб. 4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 1 108 400 прим. Зам. 01100151.

Ціна 50 к. (для передплатників — 40 к.)

С Журнал «Перець» 1991 р.

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції:
252047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Телефони:
приймальні 441-82-14,
відділу листів та скарг
441-89-38, 441-89-15,
художнього відділу 441-89-11.

Адреса редакції:
252047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються.
Передрукувачі із журналу матеріали,
треба обов'язково посилатися
на «Перець».

Журнальний комплекс
видавництва «Радянська Україна»,
252146, Київ-146, вул. Героїв космосу, 6.
Журнальний комплекс
видавництва «Радянська Україна»,
252146, Київ-146, вул. Героїв космосу, 6.

Темі малюнків цього номера
придумали: М. Вайсборд, О. Гуцол,
Р. Друман, В. Зелінський, О. Коно-
валенко, В. Космилін, Ю. Попадюк,
Л. Телятников, С. Федько,
В. Чмирьов.

